

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a sudkýň JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jany Baricovej v právnej veci navrhovateľa **D. s. r. o.** so sídlom v B K., IČO: X., *zastúpeného JUDr. L., advokátom*, so sídlom v B, Š., proti odporkyni **Správe katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu**, so sídlom v Bratislave, Ružová dolina 27, za účasti **O.** so sídlom v B, M., IČO: X. *zastúpeného JUDr. L., advokátom*, so sídlom v B, Š. o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. V-982/2007 zo dňa 3. októbra 2007, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp 2/2008-98 zo dňa 28. októbra 2008, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp 2/2008-98 zo dňa 28. októbra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie odporkyne č. V-982/2007 zo dňa 3. októbra 2007, ktorým podľa § 31 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností z dôvodu, že kúpnu zmluvu za predávajúceho nepodpísala oprávnená osoba. Krajský súd o trovách konania rozhodol tak, že odporkyni ich náhradu nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania účastníkovi vkladového konania na účet jeho právneho

zástupcu v sume 7.742,--Sk a zároveň povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok vo výške 1.000,--Sk.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia odporkyne dospel k záveru, že je vecne správne, pričom aj iný procesný dôvod bránil povoleniu vkladu vlastníckeho práva. Uviedol, že pokiaľ odporkyňa skúmala platnosť zmluvy a aj skutkové či právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na vklad vlastníckeho práva, konala tak plne legitímne a v súlade s ustanovením § 31 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona. Krajský súd mal za to, že pri uzatvorení predmetnej kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností a jej podpise nebol dodržaný spôsob konania v mene družstva, keď podľa výpisu z obchodného registra O., oddiel Dr, vložka číslo 492/B, mal kúpnu zmluvu, ktorá je nesporne právnym úkonom, pri ktorom je obligatórne predpísaná písomná forma, podpísať predseda predstavenstva s podpredsedom príp. ďalším členom predstavenstva. Pokiaľ zmluvu podpísal podpredseda predstavenstva A. a členka predstavenstva D., nebol podľa názoru krajského súdu dodržaný spôsob konania v mene družstva ani v súlade s § 12 ods. 5 stanov O.. Na základe toho mal krajský súd za to, že predmetnú kúpnu zmluvu nemožno považovať za urobenú v predpísanej forme, nakoľko chýba prejav vôle osôb oprávnených konať za družstvo, a preto je potrebné považovať ju za absolútne neplatnú. Vychádzajúc tiež z okolností, za ktorých bola zmluva uzavretá, nevedomosti niektorých členov predstavenstva o podstatnej obchodnej záležitosti a zohľadniac i tú skutočnosť, že kúpnu zmluvu podpísal podpredseda družstva A., ktorý je aj konateľom kupujúceho, spoločnosti D. s. r. o., krajský súd považoval predmetnú kúpnu zmluvu za uzavretú v rozpore s dobrými mravmi. Krajský súd ďalej uviedol, že skúmajúc tiež skutočnosť majúcu vplyv na dispozíciu predávajúceho s nehnuteľnosťou, a to záložné právo v prospech Slovenskej sporiteľne a. s. na zabezpečenie úveru, ktorého vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 21.11.2005 pod č. V-3269/O5 (LV č. X., bod 4, časť C listu vlastníctva), zistil, že záložný veriteľ Slovenská sporiteľňa a. s. súhlas k prevodu nehnuteľností neudelil tak, ako to vyplýva z článku VI. Zmluvy o úvere č. 679/AUOC/05 uzavretej dňa 11.11.2005 medzi veriteľom Slovenskou sporiteľňou a. s. a O. ako dlžníkom. Krajský súd konštatoval, že obdobne ako je to napríklad u správcu dane, aj neudelenie súhlasu záložného veriteľa nemožno kvalifikovať ako rozpor s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, a potom ani nemožno považovať z tohto titulu kúpnu zmluvu za neplatný právny úkon, ale neudelenie súhlasu je tou významnou procesnou okolnosťou, na ktorú musí správa katastra v rámci vkladového konania v zmysle § 31 ods. 2 katastrálneho zákona prihliadať, teda ide o okolnosť, ktorá bráni povoleniu vkladu vlastníckeho práva. Krajský súd preto dospel k záveru, že pokiaľ odporkyňa návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe predmetnej kúpnej zmluvy zamietla, aj podľa jeho názoru je jej rozhodnutie z vyššie uvedených dôvodov vecne správne, na základe čoho toto rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnej odporkyne náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnila a ani jej preukázateľne žiadne trovy nevznikli, a o náhrade trov účastníka konania, O., rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP s ohľadom na neúspech navrhovateľa, ktorého zaviazal

na náhradu trov konania účastníkovi konania O. v celkovej sume 7.742,--Sk predstavujúcej odmenu za poskytovanie právnych služieb. O poplatkovej povinnosti krajský súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 vety druhej zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení v spojení s položkou 10 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písm. h/ OSP v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, alternatívne aby ho na základe § 220 OSP zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie odporkyne zruší a vec jej vráti na ďalšie konanie. Ku krajským súdom konštatovanému nedodržaniu spôsobu konania v mene družstva uviedol, že má za to, že Obchodný zákonník v ustanoveniach § 243 ods. 3 v spojení s ustanoveniami § 13 ods. 3 a 4 jednoznačne hovorí o konaní v prípade písomných právnych úkonov, a to tak, že v mene predstavenstva konajú dvaja členovia predstavenstva, pričom nie je účinné voči tretím osobám takto vymedzené konanie zužovať. Podľa názoru navrhovateľa bola dodržaná forma podpisovania v mene obchodného družstva nielen tak, ako je určená v zákone, ale aj spôsobom určeným stanovami obchodného družstva (Za družstvo podpisuje predseda predstavenstva s podpredsedom prípadne s ďalším členom predstavenstva právne úkony, pre ktoré je predpísaná písomná forma. Podpisovanie sa uskutoční tak, že k vyťačenému alebo napísanému obchodnému menu družstva pripojí svoj podpis predseda predstavenstva a podpredseda alebo predseda a ďalší člen predstavenstva alebo podpredseda a ďalší člen predstavenstva.). Podľa názoru navrhovateľa formulácia prvej a druhej vety upravujúcej spôsob konania v stanovách obchodného družstva na seba veľmi úzko nadväzuje a druhá veta je zjavným logickým spresnením prvej vety upravujúcej spôsob konania v mene družstva. Pokiaľ ide o krajským súdom vytýkaný rozpor s dobrými mravmi z dôvodu nevedomosti o transakcii ostatných členov predstavenstva, navrhovateľ namietal, že krajský súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že predaj nehnuteľnosti sa realizoval vzhľadom na insolventnosť O. a realizoval sa na základe viacerých stretnutí všetkých členov predstavenstva a bol v záujme O. aj jeho jednotlivých členov, keďže hrozilo, že do budúca budú ohrozené akékoľvek ďalšie podnikateľské zámery nielen O., ale aj jeho jednotlivých členov. Poukázal na to, že podpredseda predstavenstva sa v prejednávacom prípade zachoval v súlade s ustanovením § 243a Obchodného zákonníka a snažil sa konať s odbornou starostlivosťou a ochrániť tak O. a jednotlivých členov pred následkami, ktoré by nastali po neuhradení čiastky 25.000.000,--Sk na základe úverovej zmluvy, pričom takéto konanie nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ išlo o rozpor s dobrými mravmi, vzhľadom na ustanovenie § 249 Obchodného zákonníka, navrhovateľ uviedol, že konanie A. smerovalo k záchrane existencie nielen O. a zbavenie ho dlhov, ale aj k ochrane povesti štatutárov tohto obchodného družstva. Namietal, že pri porovnaní hlavných oblastí činnosti O. a navrhovateľa nemožno hovoriť o rovnakom alebo podobnom predmete činnosti. Mal preto za to, že sa nejedná o rozpor s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 249 Obchodného zákonníka, keďže sa nejedná o konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré

je zmyslom a účelom zákazu konkurencie podľa Obchodného zákonníka. Pokiaľ krajský súd v odôvodnení konštatoval, že neudelenie súhlasu záložného veriteľa nemožno kvalifikovať ako rozpor s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka a v ďalšom odkázal na skutočnosť, že správa katastra mala v rámci vkladového konania v zmysle § 31 ods. 2 katastrálneho zákona prihliadať i na túto okolnosť ako na takú, ktorá bráni povoleniu vkladu vlastníckeho práva, navrhovateľ konštatoval, že jednak súd vyžaduje od správneho orgánu, aby konal nad rámec svojich práv a povinností určených zákonom, a teda, aby prihliadal na neposkytnutý súhlas záložného veriteľa s prevodom nehnuteľností a súčasne tento súhlas s prevodom a zaťažením nehnuteľnosti obsiahnutý v záložnej zmluve je vzhľadom na zásah do absolútnych vlastníckych práv v tejto časti neplatný. Navrhovateľ dal do pozornosti súdu i ďalšie skutočnosti ohľadne následného predaja predmetnej nehnuteľnosti členmi predstavenstva O., Ing. Š. a Ing. E. bez vedomia ostatných členov družstva, ktoré by mali byť odvolacím súdom pri hodnotení dobrých mravov zohľadnené. Na základe uvedeného bol navrhovateľ toho názoru, že rozhodnutie, ktorým sa zamietol návrh na vklad vlastníckeho práva, je nezákonné. Mal preto za to, že sú dané odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP, krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP a konanie je postihnuté aj ďalšími vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej podľa § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, na základe čoho žiadal, aby odvolací súd odvolaniu v plnom rozsahu vyhovel.

Odporkyňa sa k odvolaniu písomne nevyjadрила.

Účastník konania O. v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok potvrdil a aby navrhovateľovi uložil, zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vo výške, ktorá bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozsudku, účastníkovi konania – O. k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Považoval poukaz navrhovateľa na ustanovenie § 13 ods. 3 Obchodného zákonníka za zmätočný, pretože mal za to, že účelom tohto ustanovenia je upraviť prípady, keď konaním osôb vykonávajúcich pôsobnosť štatutárneho orgánu právnickej osoby, dôjde k prekročeniu rozsahu predmetu podnikania právnickej osoby, a toto ustanovenie nerieši prípady, keď nedôjde k vykonaniu právneho úkonu v mene právnickej osoby spôsobom, ktorý je predpísaný. Namietal, že navrhovateľ neberie na zreteľ skutočnosť, že predstavenstvo družstva je kolektívny orgán a že medzi kolektívnym štatutárnym orgánom a osobami, ktoré ho tvoria, je potrebné odlišovať. Konštatoval, že úprava konania v mene O. tak, ako je zapísaná v obchodnom registri, neodporuje právnej norme uvedenej v ustanovení § 243 ods. 3 veta tretia Obchodného zákonníka. Mal za to, že úmyslom zákonodarcu bolo ustanoviť v prípade právnych úkonov, pre ktoré sa vyžaduje obligatórne písomná forma, minimálny počet členov kolektívneho štatutárneho orgánu družstva, ktorí ho majú uskutočniť, a pokiaľ úprava obsiahnutá v stanovách družstva

konkretizuje túto právnu úpravu na podmienky družstva, a to tak, že bližšie špecifikuje, ktorí dvaja členovia predstavenstva majú a môžu takéto právne úkony podpisovať, je jednoznačné, že sa tým nijako nedostáva do rozporu so zákonom. Zdôraznil, že úprava spôsobu konania členov predstavenstva v mene predstavenstva ako štatutárneho orgánu družstva ako taká kogentná nie je (t. j. neustanovuje aký má byť presne spôsob úpravy konania v mene družstva), ale je iba kogentným obmedzením minimálneho počtu členov predstavenstva potrebných na vykonanie právnych úkonov s obligatórnou písomnou formou. Účastník konania poukázal na to, že pri použití gramatického výkladu zapísaného spôsobu konania v mene O., pokiaľ ide o prvú vetu § 12 ods. 5 stanov O., v žiadnom prípade nemožno prísť k inému záveru, než že právne úkony, pre ktoré je predpísaná písomná forma, musia v mene O. uskutočniť a) predseda predstavenstva a podpredseda predstavenstva alebo b) predseda predstavenstva a ďalší člen predstavenstva; v každom prípade sa však na takéto právne úkony vyžaduje podpis predsedu predstavenstva, pričom výpočet spôsobov konania v mene družstva v prípade právnych úkonov s obligatórne písomnou formou je taxatívny a nemožno ho rozširovať. Mal za to, že pokiaľ by sa pripustil výklad, že v mene O. môžu právne úkony obligatórne písomnou formou platne uskutočňovať aj len podpredseda predstavenstva a iný člen predstavenstva, bolo by to jednoznačne v rozpore s doslovným znením úpravy konania v mene družstva. Účastník konania k vzťahu medzi prvou a druhou vetou úpravy konania v mene O. uviedol, že pokiaľ nemienime pripustiť, že tieto dve vety si navzájom odporujú a preto sú nezlučiteľné, je možný len jeden výklad a síce ten, že zatiaľ čo prvá veta („Za družstvo podpisuje predseda predstavenstva s podpredsedom prípadne s ďalším členom predstavenstva právne úkony, pre ktoré je predpísaná písomná forma.“) sa vzťahuje na právne úkony, pre ktoré je predpísaná písomná forma, druhá veta („Podpisovanie sa uskutoční tak, že k vytlačenému alebo napísanému obchodnému menu družstva pripojí svoj podpis predseda predstavenstva a podpredseda alebo predseda a ďalší člen predstavenstva alebo podpredseda a ďalší člen predstavenstva.“) sa vzťahuje na právne úkony, pri ktorých je písomná forma len fakultatívna. Účastník konania bol preto toho názoru, že predmetná kúpna zmluva nebola podpísaná oprávnenými osobami v súlade so stanovami O. a v súlade so zápisom v obchodnom registri, pretože vzhľadom na skutočnosť, pričom išlo o právny úkon, pre uskutočnenie ktorého zákon obligatórne predpisuje písomnú formu, a preto jedným z členov predstavenstva O. podpisujúcim túto zmluvu obligatórne musel byť v zmysle úpravy spôsobu konania predstavenstva O. v mene tohto družstva predseda predstavenstva. Aj podľa jeho názoru je preto je predmetná kúpna zmluva podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom. Podľa názoru účastníka konania skutočnosť, že druhá veta ustanovenia § 12 ods. 5 stanov O. sa vzťahuje výlučne na právne úkony, ktoré sa v písomnej forme uskutočňujú fakultatívne, z tohto ustanovenia jasne vyplýva, i keď to nie je explicitne uvedené, ale jednoznačne to vyplýva z prvej vety. Účastník konania mal za to, že úvahy, ktorými bol správny orgán vedený pri vydaní napadnutého rozhodnutia, sú v jeho odôvodnení dostatočne vysvetlené, a preto nemožno o vadách odôvodnenia a prípadnej nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia hovoriť. Účastník konania bol preto toho názoru, že napadnuté rozhodnutie odporkyne ako aj napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave sa zakladajú na správnom právnom

posúdení veci a sú preto vecne správne a zákonné. Rovnako za správny považoval záver, podľa ktorého kúpna zmluva je právnym úkonom v rozpore s dobrými mravmi a je neplatná už z tohto dôvodu. Poukázal na to, že predaj nehnuteľností, s ktorou sa spájal najdôležitejší podnikateľský zámer družstva, je rozhodne dôležitou otázkou nielen obchodného vedenia družstva, ale aj koncepcie jeho ďalšieho fungovania, o ktorej nemôžu rozhodovať jednotliví členovia predstavenstva, ale rozhodnúť musí predstavenstvo ako kolektívny orgán. To sa však nestalo, keďže nie všetci členovia predstavenstva mali vedomosť o pripravovanom predaji. Táto okolnosť v žiadnom prípade podľa účastníka konania nie je výkonom pôsobnosti člena predstavenstva v súlade s dobrými mravmi, ani so zásadou vynakladania odbornej starostlivosti, ako sa to snaží predostrieť navrhovateľ. V rozpore s dobrými mravmi považoval účastník konania aj skutočnosť, že k pokusu o prevod vlastníckeho práva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam prostredníctvom kúpnej zmluvy došlo za neprimerane nízku cenu, pričom kupujúcim mala byť spoločnosť, ktorej spoločníkom a konateľom je A., ktorý takto hrubo porušil zákaz konkurencie a za neprimerane nízku cenu sa pokúsil obohatiť na úkor družstva, v ktorom bol nielen členom ale aj členom predstavenstva. Skutočnosti podľa účastníka konania nezodpovedá ani tvrdenie navrhovateľa, podľa ktorého nemožno hovoriť o rovnakom alebo obdobnom predmete činnosti porovnávajúc hlavné oblasti činnosti O. a navrhovateľa. Uviedol, že zo šiestich činností, ktoré sú predmetom podnikania navrhovateľa, štyri sú zhodné s predmetom podnikania účastníka konania O. a jedna je obdobná predmetu podnikania O. Ďalšie tvrdenia a argumentáciu navrhovateľa v odvolaní považoval účastník konania za nepodstatnú bez akejkoľvek relevancie k prejednávanej veci, preto sa k nej nevyjadril a odvolací súd by sa touto pseudoargumentáciou podľa účastníka konania nemal ani zaoberať. Rovnako za irelevantné pre právne posúdenie tejto veci považoval účastník konania aj tvrdenia navrhovateľa ohľadom súčasných podnikateľských aktivít O. uvádzané v odvolaní, preto nepovažoval za potrebné sa k nim vyjadrovať. Pokiaľ ide o ďalšie okolnosti relevantné pre posúdenie veci, účastník konania sa odvolával na všetky svoje predchádzajúce písomné podania v tejto právnej veci. Na základe uvedeného dospel účastník konania k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu sa nezakladá na nesprávnom právnom posúdení veci, súd v konaní použil správne právne normy, správne ich vyložil a aplikoval, zistenia skutkového stavu sú dostatočné (odvolateľ ani neuvádza, v čom by mala byť nedostatočnosť zistenia skutkového stavu), súd v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, na základe vykonaných dôkazov došiel k správnym skutkovým zisteniam a v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, nedošlo k žiadnym takým vadám, ktoré by mohli mať za následok nezákonné alebo nesprávne rozhodnutie vo veci samej, nie je teda daný žiaden z odvolateľom uvádzaných odvolacích dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246 ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech.

Predmetom súdneho preskúvacieho konania bolo rozhodnutie odporkyne č. V-982/2007 zo dňa 3. októbra 2007, ktorým podľa § 31 ods. 3 katastrálneho zákona zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností č. V-982/2007 z dôvodu, že kúpnu zmluvu za predávajúceho nepodpísala oprávnená osoba.

Podľa § 31 ods. 1 katastrálneho zákona správa katastra preskúma platnosť zmluvy, a to najmä oprávnenie prevodcov nakladať s nehnuteľnosťou, či je úkon urobený v predpísanej forme, či sú prejavy vôle hodnoverné, či sú dostatočne určité a zrozumiteľné a či zmluvná voľnosť, prípadne právo nakladať s nehnuteľnosťou nie sú obmedzené.

Pri rozhodovaní o povolení vkladu prihliada správa katastra aj na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu (§ 31 ods. 2 katastrálneho zákona).

Ak sú podmienky na vklad splnené, správa katastra vklad povolí; inak návrh zamietne (§ 31 ods. 3 veta prvá katastrálneho zákona).

Podľa § 36b ods. 2 písm. c/ Vyhlášky Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. 79/1996 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v platnom znení pri skúmaní platnosti zmluvy sa zisťuje, či právny úkon svojím obsahom alebo účelom neodporuje zákonu alebo či ho neobchádza, alebo sa neprieči dobrým mravom, a to najmä, či za právnickú osobu konal oprávnený zástupca.

Z vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že správa katastra musí o návrhu na vklad rozhodnúť podľa skutkového a právneho stavu existujúceho v čase rozhodnutia o návrhu na vklad, ako to bolo aj v prejednávanom prípade. Pri rozhodovaní o návrhu v rámci skúmania platnosti zmluvy musí správa katastra tiež zisťovať, či za právnickú osobu konal oprávnený zástupca. V prejednávanom prípade nebola ani podľa názoru odvolacieho súdu táto zákonná podmienka splnená, nakoľko za O. nepodpísali kúpnu zmluvu oprávnené osoby, ktorá skutočnosť sama osebe mala za následok jej neplatnosť.

Z ustanovenia prvej vety § 12 ods. 5 stanov O. platných v čase podpisovania predmetnej kúpnej zmluvy rovnako aj podľa zápisu spôsobu konania v mene tohto družstva nesporne vyplynulo, že právne úkony, pre ktoré je predpísaná písomná forma, za družstvo podpisuje predseda predstavenstva s podpredsedom prípadne s ďalším členom predstavenstva. Preto pokiaľ kúpnu zmluvu podpísal podpredseda družstva s ďalším členom predstavenstva, odporkyňa a aj krajský súd správne konštatovali neplatnosť zmluvy z dôvodu, že za družstvo nekonal oprávnený zástupca. Na tomto závere nič nemení ani znenie druhej vety § 12 ods. 5 stanov O. upravujúcej iba spôsob, akým sa uskutočňuje akékoľvek podpisovanie v mene družstva. Za dôvodnú nepovažuje odvolací súd námietku navrhovateľa na neúčinnosť obmedzenia spôsobu

konania v zmysle § 12 ods. 5 stanov s poukazom na § 243 ods. 3 v spojení s ustanoveniami § 13 ods. 3 a 4 Obchodného zákonníka. Pokiaľ ide o rozpor so zásadami poctivého obchodného styku porušením zákazu konkurencie (§ 249 Obchodného zákonníka) zo strany navrhovateľa, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a námietky odvolateľa nepovažuje za relevantné, najmä pokiaľ ide o následný predaj nehnuteľnosti, nakoľko tento nemá vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporkyne.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň poukazuje, pričom náležitým spôsobom svoj právny záver aj odôvodnil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a námietky v ňom uvedené sú skutkovo i právne bezvýznamné pre rozhodnutie v preskúmanavej veci. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, a preto ho podľa § 219 ods. 2 OSP potvrdil stotožňujúc sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odporkyňa, ktorá mala v odvolacom konaní úspech, náhradu trov neuplatnila. Účastník konania O. výšku trov konania nevyčíslil do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku (§ 151 ods. 1, 2 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 25. novembra 2009

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: